

ninkės. Kai kurie gerai jomis uždirbavę.

Pagal tų pačių šaltinių sprendimus ir dar vienu lenkų laikraščiu besirėmęs M. B. k., spėja, jog Robkovo kunigų buvęs tuomet Antanas Brunza.

Valdžia, visą tą dalyką susėkusi, liepė sumiti ir į Vilnių atgabėti šituos kunigus: 1) Retavos džiaukoną, žynglių kleboną, Pranciškų Butkevičių, 2) Zygačių kleboną Vincentą Norvaišą, 3) Salantų kamendorių Pranciškų Struopą, 4) Darbėnų kamendorių Kazimierą Eitutavičį, 5) Naujamiesčio kamendorių Mateušą Kazilaską, 6) Pagramančio kamendorių Vincą Buividą, 7) Gaurės kamendorių Vincentą Dembskį, 8) Gardumų filijalistą Joną Grigaliūną, 9) Tauragės kleboną Joną Tomaševičių.

Jų skaičių padidino dar augščiau minėtasis kun. A. Brunza. Buvo dar įtariamieji Dovidovičia (Dovidaitis, turbūt vyskupo sekretorius Justinas) ir Račkauskis (turbūt Jeronimas), bet ar jie irgi buvo sumiti, M. B. k. neteko sužinoti.

Kunigai sumiti nemokėjo teisintis, daug tardymuose išsikalbėjo, atsirado dar tokie, kaip Batakių klebonas Eligijus Montvila, kuris nebuvo sumittas ir laisvu noru išdavinėjo. Priejo prie to, jog Vilniaus general-gubernatorius Potapovas atsiumė Kauną žandarų generolą Losevą vyskupo namų krėsti, bet nieko įtariamo ten nesurado.

Daugumas sumitų kunigų liko ištremti, kiti šiaip jau nubausti. Byla pasibaigusi 1871 met.

Sitą savo pasakojimą baigia M. B. k. tokiu pastebėjimu: — "Tatai buvo pirmoji didžioji lietuvių byla dėlė raštų. Ją pakėlė vieni kunigai — vieninteliai tuomet lietuvių šviesintojai. Taip darbuotai ir kentėta nebe mus "Ziburio" ir "Saulės" veikėjų kartos..."

("Lietuvos Žinios").

VEL MILIJONAI IR... NUJUDYMAS.

Peterburgė gegužės 11 d. mirė vidaus reikalų ministerijos valdininkas, buvęs oficeris Vasiljus Buturlinas, milijonierius tėvo paveldėtojas. Pasirodė, kad jis mirė nuo nuodų, o tuos nuodus davęs jam, kaip sakė, Peterburgo daktaras Pančenko. Mat, prieš keletą dienų Buturlinas truputį sirgęs ir pasikvietęs sau Pančenką. Ir išėjo alkūnėn, bet biuri istorija, kurios veikėjai iš augstųjų Rusijos sluoksnių. Jaunas Buturlinas buvo vienintelis sunus didelio Buividriškių dvaro (palei Vilnių) savininko, žinoma Vilniuje generolo Buturlino. Buturlino sesuo, taip pat didelio Kaironių dvaro (8 viorštai nuo Vilniaus) savininkė, prieš du metus iškėję antrą sykį už Patrikajaus Obrien-de-Lassi, žmogaus taip pat turtingo ir plačiai žinomo Vilniaus aristokratijos tarpe veikėjo-komercianta. Jisai tai ir intariamas, kad inkalbinių (zinoma, suriai užmojėję) Dr. Pančenkai nuodindoti Buturliną. Mat, labai plačiai aristokratiškai begyvendamas, Obrien-de-Lassi pamatė turbut pristigusias pagalias pinigų; mirus gi jaunajam Buturlinui — visi milijonai Buturlinų turtai (inkalbinių) juos 10 milijonų įtektų jam, kaip artimiausiajam (per savo žmoną) įpėdiniui. Obrien-de-Lassi paeina iš Irlandijos išievyti, dagi iš karališkosios giminės. Nukeltojo kitąkart Irlandijos katalikų Patriko IV-tojo sunas, mat, atkeliavęs Rusijon; apsigyvenęs Varšavoje vedė čia garsaus rusų karvedžio feldmaršalo Lassi dukterį ir prie savo pavardės Obrien — pridėjo žmonos pavardę. Obrienai susigiminiavę su lenkų aristokratijs, kaip antai — kunigaikščiai Radzivilai, Veliopolskiai, grafi Ronskierai, Krasinskiai ir kit. Dr. Pančenko — žmogus mokytas, medicinos daktaras, daugelio medicinos knygų autorius, kitą kartą buvo dagi prancūzų medicinos laikraščio redaktoriumi Paryžiuje, bet prie to viso — alkoholis; alkoholis jį pradžioje, jis apsilėdo ir pastaraisiais laikais buvo pradėjęs uždarbiauti, kaip žinomojo apgavėjo Avrahomo ("išradėjas" vaistų nuo neišgydomų ligų) "atstovas", bei pornografinių laikraščių atsakomasis redaktorius. Su-

spazines kur tai su Obrien-de-Lassi, pastaraisiais laikais dažnai su juo susidėdavo, atvažiavo. o dagi Vilniun, kur Obrien-de-Lassi dažnai gyvendavo (dažniausia Sv. Jurgio viešbutyje). Matomai, Obrien-de-Lassi turėjo jam "darbą", nes kiekvieną sykį Pančenko grįždavo iš Obrien (iš Vilniaus) — šimtu-pusantru vežinas namo, nors jokių pacientų Vilniuje neturėjo. Peterburgo slaptoji policija gavus žinoti, kad Buturlinas mirė, Pančenko nuodindytas — Pančenko-simtas, sumittas taip-pat ir Obrien-de-Lassi. Prasidės vėl indomai byla.

Pazymėtina, kad Obrien-de-Lassi giminė (dėdė) gr. Ronikeris aną sanvaitę taip-pat sumittas dēlei intarimo, kad užmūšė milijonieriaus Chranovskio sunų gimnazistą, taip-pat: savo giminietį. Ir dar viena: drauge su Obrien-de-Lassi pranokėju atvyko Rusijon kitas airys O'Rourke's (dabar tai lenkų aristokratų giminė); garsi Tarnovskienė gi iš namų O'Rourkeitė. Aristokratija, kaip matome, pradėjo garsėti, tik ne iš to galo.

("Viltis").

IS GLASGOW, ŠKOTIJOS.

29 d. gegužio čia buvo protesto mitingas, prieš Rusų valdžią dėl varžymo sumų laisvės. Protestą surengė, rodos angliai socialistai. Lietuvių teigti dalyvaujantys nemazas būrelis. Kalbėtojai, angliai ir lietuviai J. Adomavičia aiškino sumų gyvenimą, jų politiską tvarką, ir jų savivaldos teises nuo caro Aleksandro I laikų. Toliau aiškino, kaip prie Mikalojaus II rusų valdžia pradėjo kištis į Suomijos vidurinius reikalus. Protestuojanti išreiškė širdingą užuojautą Suomų tautai, kuri daug augščiau stovi už pačius rusus. Vietoj varžymo sumų reikėtų rusams imti pavizdį nuo suomų. Suomai tai tauta, Luri nereikalauja Rusijos globos savo gyvenimo teiklauso. Protestuojanti išreiškė pasibaurėjimą rusų valdžios darbais, ir papiekimą Anglijos valdžiai, kuri laiko sutartį su tokiais valdonais kaip Rusijos caras. Kad gi mes, lietuvai, susilauksime užuojautos kitų tautų? Musų tauta dar labiau persekiojama rusų valdžios. A. Kriaučiūnas.

IS AMERIKOS.

CUKRAUS TRUSTO SELMYSTĖS.

Cukraus trusto išpildomasai konutetas tapo patrauktas teisman už nedavimas, kurias darė keletą metų, nelmsverdamas cukrų muto stotyse. Taip selmuodamas, nutraukė valdžiai daugiau kaip 2 milijonų doliarų, prigulėjusių kaip mūitas. Už tokius vagilavimus ponus trustrinkus teismas nutiesė tupti belangėn, — teisingai užpelnęlyt vieton: vienam, Heikei, trusto sekretoriui ir kasieriui, paskirta tris metai, o kitam, E. W. Gerbrachtiui, superintendentui cukraus fabriks Williamsburge, — 10 metų į kalėjimą. Ar jie tikrai įtups kalėjimā, tai dar nežinia. Mat, čia dedas taip, kad dideli vagis retai kada į kalėjimus patenka.

IMTYNĖS.

Visi anglų laikraščiai Amerikoje balsiai įdomauja amerikėno tvirtuolia Jeffries ir negro Johnsono intymynėms, kurios turės atsitikti 4 liepos dieną. Visa publika pasidalinusi į Jeffries ar Johnsono šalininkus: vieni tiki ir tvirtina, kad Jeffries pergalės, kiti, kad — Johnson. Jeffries ir Johnson uoliai rengiasi prie intymynių, vienas ir kitas daro visokeriopas eksercicijas; ir Amerikos laikraščiai apsašo kiekvieną jų žingsnį. Imtynės atsiliks arba San Francisco ar Reno miestuose, tikrai dar nežinia — kur, bet butinai 4 dieną susirinks ir susibėgs vėpsotų koks 50 tukstančių žmonių.

ZMOGUS, KURS NEMIEGOJO 20 METŲ.

Hackettstovne, N. J. Tulas Alonzo Wire perėjo sanvaitę po 20 metų nemiegavimo pirmą sykį uždarbiauti, kaip žinomojo apgavėjo Avrahomo ("išradėjas" vaistų nuo neišgydomų ligų) "atstovas", bei pornografinių laikraščių atsakomasis redaktorius. Su-

A. Wire 30 m. atgal dirbo laukuose ir viena sykį buvo nutrenktas perkunomis. Greit po tam jis apkurto. Bjo pas daktarus, bet tie jam negelbėjo. Tasyk jis pradėjo mokintis apkurusių ir nebylių abecelę. Tik, kaip daėjo iki rai-dei Z, jis vėl pradėjo girdėti, kaip ir pirma. Ale dabar jį emė kankinti nemiga. Metai po metų jis vis mažiau miegojo, vienok, stebėtina, šiaip jau jis buvo sveikas. Jis vėl klausinėjo patarimų pas visokius gydytojus, bet tiems buvo nesusprantama, kas čia su juo galėjo atsitikti.

Pagalios A. Wire visai nustojo miegojės. Jis naktį priguldavu, bet jo akys būdavo atviros ir protas budrus.

Prieš užmigiant amžinai jis pasisaukė savo moterį ir tarė: "Dievui dėkui! pagalios aš jau galėsiu užmigti".

ISTEKĖJO UŽ SAVO MOTY-NOS PATĖJO IR NORI PERSISKIRT.

Topeka, Kansas. 15 metų, mergaitė, ištėkėjusi gegužės mėnesį už savo motynos patėvo, atėjo teis-man norėdama gauti persiskyrimą su savo vyru. "Nebenoriu su juo ilgiau gyventi!" — pasakė ji. — "Jis jau du syk buvo persiskyręs su savo pačioms, tai galės ir ši kartą!" — Stebtinas atsitikimas: ši jauna moterėlė, budama savo motynos patėvo žmona, patapo jį pati jos pačios probuotė.

KETURIS SYK VEDĖ IR PENKIS SYK PERSISKYRĖ SU TĄ PAČIĄ SAVO ŽMONĄ.

San Francisco mieste tulas Morris Lewis, 25 amžiaus žmogus, esąs keturis syk vedęs ir penkis syk persiskyręs su savo žmona, o kadangi jis ją myli, tai ir vėl greitai laiku ketina ją vesti. Jie daro taip: jis moka už šlubą, o jo pati moka už persiskyrimą.

LYDĖJO NUMIRĖLI IR PATIS ANAN SVIETLAN NUBJO.

15 birželio, Haverstray, N. J., penki numirėlio lydytojai važiuojamajam geležkeliui bėgus; be-užvažiuojant ant bėgių pasirodė traukinys; geležkelio sargas uždarė pervažiavimą, ir karieta pasijuto bėžanti tarp dviejų karčių uždaryta, tuo tarpu užbėgo traukinys, smarkiausiai sutrenkė karietą ir viską sudaužė į šūpulus; visi numirėlio lydytojai akiesmirkšty patįs patapo numirėliais.

SUSIDĖGINO.

Aurvasse, Mo. Tulas G. Peacock, turtingo ūkininko sunus, su-krovė kruvą žabų, uždegė ją, šoko į ugnį ir ugnįj nusiošė. Be-maz visus sudegė, atarsta tik kair-kurios kuno dalįs.

VIŠČUKAS KETURIOM KOJOM.

Vienam ūkininkui, John Pelkeriui, gyvenančiam netoli Norwalko, Ohio; višta išperėjo keturiom kojom viščuką. Kojos gerai susiformavę ir viščukas gražiai ant jų vaikščioja.

LIGONIS SŌVĖ Į DAKTARĄ.

St. Louis, 15 birželio, tulas A. Rayne dusyk šovė į daktarą J. M. Grant, kurs jį gydė. Šovikas pasisakė šovęs dėlto, kad daktaras jį negerai gydęs. Dr. J. Grantą nuvezė ligonbutin, kame tikimos jį išgydyt.

\$300000 MOKYKLAI.

St. Louis, Mo. Milijonierius David Ranken Jr. paskyrė 3 milijonus doliarų mechaniskai mokyklai, kurią jis labiausiai mėgo.

D. Rauken yra pagal gimimą airys, 75 metų amžiaus; turtus susikrovė iš real estate ir kitų biznų. Užrašydamas 3 milijonus mokyklai, paskyrė ir sau \$3000 į metus iki mirčiai.

NEBUČIUOK.

Amerikoj susitvė organizacija, kuri vora agitaciją draudžiančią kam nors bučiuotiesi, nes mano, kad per bučiavimą platinasi dzio-va. Matyt nariai tos organizacijos jau atrato nuo besibučiavimo.

SPAUSTUVĖS SAVININKAS RETKALAUJA \$1500000.

Washington, D. C. Spaustuvės savininkas St. Louisa Lewis reikalauja per teismą atlyginimą 1500000 doliarų. Mat Amerikos krasos užveizda pradėjo persekio-ti

jo išleidimus visokiais būdais sunkinti jam juos platinti. Už tai Lewis ir reikalauja teip didelio atlyginimo.

MERGINOS KUNAS BE GALVOS

Des Moines, Iowa. Vienoj ne-vartojamoj nyo seniai pasitūrėj, šiauriniame Des Moines rado skrynją, o joje jau dručai pagedusį merginos be galvos. Kas yra minėta mergina, nežinia.

NE DEGTINĖS BUTA.

Hayden, Colo. Tris čia gyvenantį negrį: Lewis Carbin, Roy Bazik ir William Caldwell užsi-nuodino plankų vilgymui vandeniū, kur jie manė, kad tai degtinė.

BEPROTIS.

Billings, Mont. Gyvenantis šitose aplinkinėse farmeris, John Maiar, gavęs proto sumaišymą, uždegė savo namus ir tvartus, pirma priraišiojo gyvulius, kad jie negalėtų iš ugnies išbėgti. Subėgus prie ugnies žmonėms ir policistams. Maiar stengėsi vienam savo vaikui galvą nukirsti. Pamatęs policistus, jis paleido vaiką, pagriebė šakę ir gynėsi, o su kita ranka stengėsi sau gerkle perpjauti ir perpiovė. Susizeidė jis mirtinai.

ISVIJO JAPONIEČIUS.

Darrington, Wa. Dirbanti čia-nykščiose lentų piovyklose japonai gavo priskyrimą iš miesto išsinešinti. Paliko jiems tik laiką daiktus susirinkti. Minėtos piovyklose dirbo 30 japoniečių. Jie išsikraustė į Seattle.

NEUŽGANĖDINTI GYVENTOJŲ SUSKAITYMUL.

Louisville, Ky. Čianykščiai gyventojų suskaitytojai atsišaukė į kongresą su pasiskundimu, kad jiems neužmoka pinigų prigulinių už nepaprastą darbą, taigi už ant-rą suskitymą. Jie dirbė penkis dienas viršaus ir užtai reikalauja po 3 dol. už dieną. Jeigu ju reikalaujama išpildys kongresas, išdui atsisis prįdėti, pusę milijono doliarų daugiau. Jeigu gi Louisvilles pavyks sekę ir žmonių suskaitytojai ir kituose miestuose, tai išdui atsisis žmonių suskaitymui pridedi daug daugiau, o Amerikos statistika visgi nebus teisinga kaip turėtų būti.

NELAIMĖS, ANT GEIŽKELIŲ.

Cleveland, O. Netoli miesto pasazerinis traukinys susimūšė su lokomotyvu. Prie to 13 ypatų tapo sužeistų.

Norwich, N. Y. Netoli Parker susimūšė dvi dalis vežančio ateivius į vakarus traukiniai. Suviršum 30 ateivių tapo sužeistų. Negerai juos pasveikno mat Amerika.

New York. Netoli nuo čia išsoko iš vėžį New Orleans-Terminal geležkelio-traukinys. Prie to du geležkelio tarnai tapo užmušti; sužeista gi daug žmonių.

EXPLOZIJIA IR GAISRAS.

16 d. birželio Chicagoj tarp 23 ir Butler gatvių pasigirdo smarkus papiusėjimas — tai atsitiko eksplozija ties Hansell-Elcoc Co. namais. Eksplozija buvo tiek baisi, kad namuose priešaky išmetė iš lovos moterį. Prasidėjo gaisras. Liepsnos metės ir į artimiausius namus, ir Selig Cooperage Co. krautuvę; bent pusė šimto žmonių apledo savo butus. Atvažiavusiems ugniagesiams dalykas pasirodė įtariamui. Jie spėja, kad eksplozija buvo padaryta išoro, o nevyko viduryje. Namuose nebuvo jokių expliduojančių dalykų, išskiant 25 galonus gazolino, kuriuos ugniagesiai išėmė. Hansell-Elcoc Co. turi nuostolių apie \$300,000. Selig krautuvė — \$5,000. Abi kompanijos apsidraudė. — Policija dalyką atidžiai tyrinėja.

Winnipeg, Manitoba. Baisus gaisras veik su visu išaikino miestelį Irvine.

I šiaurūs nuo Fort William siaučia, girių gaisrai, nuo kurių išdegė ir ne mažai farmų. Sudegė teipgi lentų piovyklos Brolių Green. Nuostolius gaisrų padarytus skaito ant milijono suviršum doliarų.

I šiaurūs nuo Fort William siaučia, girių gaisrai, nuo kurių išdegė ir ne mažai farmų. Sudegė teipgi lentų piovyklos Brolių Green. Nuostolius gaisrų padarytus skaito ant milijono suviršum doliarų.

Montreal, Kanada. Trioboj laikraščio "Herald", užgimė gaisras. Sudegė 25 ypatos. Merginos dirbančios prie knygų apdirbimo ir statėjai prie mašinų, per išmūstą grindys sklydė supulė į apačią ir ten sudegė.

Niagara Falls, Ont. Netoli nuo čia, miestelyj Falls View, savo nameliuose sudegė 12 darbininkų paeinančių iš Austrijos. Pravardės jų nežinomos.

Grand Island, Nebr. Sudegė čia krautuvės Nebraska Mercantile Co. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 200000 dol.

VĖTROS.

Washington, Penn. 19 d. birželio siautė čia smarki vėtra ir audra. Nuostoliai jos padaryti labai dideli. Mieste Marianna užtvings vanduo nunešė daug triobų. Geleželių linijos daugelyj vietų paplautos teip, kad traukiniai bėgiojimas pasiliovė.

Montreal, Kanada. Trioboj laikraščio "Herald", užgimė gaisras. Sudegė 25 ypatos. Merginos dirbančios prie knygų apdirbimo ir statėjai prie mašinų, per išmūstą grindys sklydė supulė į apačią ir ten sudegė.

Niagara Falls, Ont. Netoli nuo čia, miestelyj Falls View, savo nameliuose sudegė 12 darbininkų paeinančių iš Austrijos. Pravardės jų nežinomos.

Grand Island, Nebr. Sudegė čia krautuvės Nebraska Mercantile Co. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 200000 dol.

VĖTROS.

Washington, Penn. 19 d. birželio siautė čia smarki vėtra ir audra. Nuostoliai jos padaryti labai dideli. Mieste Marianna užtvings vanduo nunešė daug triobų. Geleželių linijos daugelyj vietų paplautos teip, kad traukiniai bėgiojimas pasiliovė.

IS DARBO LAUKO.

Forth Smith, Ark. Kasyklų savininkai valstijose Arkansas ir Oklahomoj, kurių kasyklos dėl streiko darbininkų buvo uždarytos, nutarė jas atidaryti ir prie darbo priimti lygiai unistus, kaip ir prie unijos neprigulinius.

Kansas City, Mo. Manoma, jog anglekasių streikai kasyklose Kansas, Oklahoma, Arkansas ir Missouri pasibaigs ir nuo liepos mėnesio prasidės darbas.

Montreal, Canada. Kanada Pacific geležkelio užveizda susitaikė su besirengiančiais streikuoti telegrafistais. Jiems algos pakeltos po 5 dol. mėnesij.

Pereitą sanvaitę Jungtinėse Valstijose buvo 178 nusibankrutėliai, arba 11 mažiau negu už-pereitą.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

IS KENSINGTON, ILL.

Subatos vakare, 11 berželio, vietinė 137 kp. L. S. S. A. parengė prakalbas; pakvietė kalbėti Chicagoj buvusius svečius — D-rą J. Šliupą ir p. Živatkauską, buvusį pirmininką L. S. A.

Pirmas kalbėjo p. Živatkauskas ir savo aiškioj ilgoj kalboj pasakojo apie bedarbės priežastis, ragino darbininkus nesiduoti papirkti alumi ar cigaris ir tik supratus kas geras, balsuoti už savo atstovus, tik tada be revoliucijai ar karių tas bedarbės panaikinsime. Kalbino švieties savitarp, kam galima, lai siekia augstesnius mokslus. Kalbėdamas apie Amerikos politiką sakė: Roosevelt buvęs buk tarpininkas prie užbaigimo karės Rusijos su Japonija, bet dabar ta jo kurstytoji ir nori kad Suvierytos Valstijos užpultų ant Japonijos.

Dr. J. Šliupas kalbėjo apie lietuvių tautą, jos pradžią iki dabartinių laikų, ir kada ištare, jog lietuviai, tai pirmi civilizuoti žmonės iš baltųjų ant šios ašarų paskalnės, — klausytojų smegenys prasidėjo revoliucija, ir nevenias eidami pro duris, kalbėjos tarp sąvės: "Jeigu pirma — lai bus ir paskutinė, neduokim ję prazūt". Daktaras Šliupas, kaip visada ne-uzmiršta moterį, ir čion papasakoto apie jas; nuo senų laikų iki dabar. Prieš jės religijų, pavadinio jas purvinu upeliu, kuris teikia daugiau nužeminimo, sulaliko apšvietimą, suvaržė, žmonių mintį, pakelia karus, ir vargina liaudį. Užmetė kunigams, kad lietuviai da netur Svento Rašto, kad maldaknygės parašytos Bliu-pas, Eilecoek Co. turi nuostolių apie \$300,000. Selig krautuvė — \$5,000. Abi kompanijos apsidraudė. — Policija dalyką atidžiai tyrinėja.

Winnipeg, Manitoba. Baisus gaisras veik su visu išaikino miestelį Irvine.

I šiaurūs nuo Fort William siaučia, girių gaisrai, nuo kurių išdegė ir ne mažai farmų. Sudegė teipgi lentų piovyklos Brolių Green. Nuostolius gaisrų padarytus skaito ant milijono suviršum doliarų.

I šiaurūs nuo Fort William siaučia, girių gaisrai, nuo kurių išdegė ir ne mažai farmų. Sudegė teipgi lentų piovyklos Brolių Green. Nuostolius gaisrų padarytus skaito ant milijono suviršum doliarų.

Montreal, Kanada. Trioboj laikraščio "Herald", užgimė gaisras. Sudegė 25 ypatos. Merginos dirbančios prie knygų apdirbimo ir statėjai prie mašinų, per išmūstą grindys sklydė supulė į apačią ir ten sudegė.

aišku, kad ir kunigai netiki savo pasakoms. Ir daktaras pridurė, kad lietuviai švietus, vienintys tautiškuose darbuose, nežiurint partijų, ar skirtumo nuomonų. Iš-reiškė didžiausią padėką Chicagoj lietuviams tardamas: "Chicagoj S. L. A. 25 seimas, jo apvaikščiojimas padarė didžiausią įspūdį ant manęs, ištiesy manau, kad pirmas lietuvių istorijoj", aiškiai parodo, jog lietuviai kila ir jų ateitis bus šviesi.

Zmonių buvo 200—225. Visi užsilakė ramiai ir paveidingai. Taigi aišku, kad Kensingtono lietuvių darbuojasi. Kensingtone, kaip matyt, lietuviai darbuojasi su atvira širdžia, nes L. S. S. A. kp. susideda iš 80 ypatų. Jų jaunųjų choras teipgi malonų įspūdį daro.

Baigiant ištariu ačiū pp. Algm-navičiui ir Vilimačiui, nes tik per juos Kensingtonas galvo progą iš-girst Dr. J. Šliupo kalbą.

Smith.

IS E. ST. LOUIS, ILL.

13 d. birželio būrelis lietuvių susirinko pas savo draugą pasi-linksinti; žinoma, prie bačkūčių, bet, matyt, linksminosi per gerai. Todėl pribuvo tvarkadarai, kurie 8 lietuvius nusivežė ir tie užsi-mokėjo po \$9.85. Vieną žmogelį pasiėmė net sergantį ir tas turėjo užsimokėti. Kaip ten nebūtu su tais gabenimais lietuvių, nors ir policija elgtųsi neteisingai, bet ir lietuviai ne be kaltės ir jie užtraukia gėdą ant visos mūsų tautos. Neagražus lietuvių pasielgimai kienka mums visiems: juk šiadien akyse svetintaučių stovime žemaiu juodparvių.

Darbai čia eina neblogiausiai; iš kitur pribuvusiam darbas ne-labai sunku gauti.

Kaip visur, teip ir čionai mūsų tėveliai stengiasi koku nors būdu supiudyti žmones ant tų nabagėlių "cicilikų". Viena dievobai-minga moteriškė, prisiklausiusi kur-stymų, parėjusi namon, pamatė, ant sienos paveikslą kandidato ant Suv. Valst. prezidento Debso. Pa-ėjusi žiūrė, išbadė akis, prikai-šiojo raudonų popierių subodė aki, ir teip visą paveikslą vietą ir sudarkė ir paskui, tyčiodamasi sa-kė: "Na, kas jau tam pilkagal-viui pasidarė, jis akis išsibadė, net kraujas iš akių bėga". Jeigu mu-sų kunigėliai pasakytų, jog "ci-cilikus" galima yra mušti, nušauti, arba kitaip kankinti, ištikro būtų galima sulaukti baisesnių skerdynių, negu buvo Odesoj, žydų skerdynės.

Lietuvos Sunas.

IS KENOSHA, WIS.

4 d. birželio š. m. buvo parengtas teatras, atlosta Gužučio drama Ponas ir Muzikai; lošė Lietu-vių Kanklių Giedorių Draugija, Sv. Petro salėj. Nors oras buvo blogas, bet susirinko į pusantro šimto žmonių vyry ir moterų. Mat ta draugija prie teatro pridėjo ba-lių su svaiginančiais gerimais nau-dai pažnyčios, tai vargšai nebijojo nei lytauš. Teatrą atlošė pusei-nai. Prieš atidengimą uždangos, išėjo vietinis vargonininkas pasa-kė: Parengė draugija perstaty-ma dramos "Ponas ir Muzikas", kaip bus dainuota daina, mieldžiū visiems sustoti ir atiduoti garbę savo tėvynei. Po teatro išėjo vienas vaikas apsirėdęs žigonu pasakė porą juokų apie žigoną, ir apie Lietuvos ūkininką; antras vaikas deklamavo eiles apie laukus, kaip lietuvius plakė. Dainų ne-buvo, kur jos dingio? Mat ponas vargonininkas supuko ir nejo va-dovauti, o giedoriai patįs nedrįso. Gėda loko kam? Giedorams, iš-ėjus ant estrados pasakyta, jog dai-nų nebus, nes pervėlus laikas. Mat pamelavo. Losiant teatrą, prie ba-ro ir alaus skambėjo lietuviškos dainos.

8 d. birželio š. m. buvo čia di-delis susivaižiavimas ir paroda mu-sų miestelio "Woodmen" visos iš-dirbtosios parodė savo darbą, teip-tai išsiauikė žmonės klausimą: Ka kunigai veikė? Kur pinigus dē-rijo? Sunkus klausimai. Kas iš-ris juos. Kalbėtojas sakė išris atėitis, nustumdama religiją ša-lin. Ir tada laiminga liks žmon-ja.

Kalbėdamas apie ateities reli-giją, pasakė; štai ką: 1893 m., lai-ke susivaižiavimo katalikų — visų tautų Chicagoje užėjus klausimui apie religiją, ateities, kardinolas Gobbons tarė: "manau, kad ateityj, religija bus parenta ant žmonišku-mo, mėlės ir gerų darbų". Tad

IS BALTIMORES, MD.

Kaip kitų miestų, teip ir Balti-mores lietuviai nutarė apvaikščio-ti 16 d. liepos 500-metų sukaktuves

tisškos ir bažnytinės draugijos vi-sos iš vieno nutarė eiti su paroda; užprašyti D-rą J. Šliupą su pra-kalba. Po prakalbų bus piknikas. Uždarbis nutarta apversti knygyną naudai, kuris keturi metai atgal su-sitvėrė; prie jo sutvėrimo visos prisidėjo Baltimorės draugijos, bet visgi trūksta jau pinigų. Gal prie šitos progos pasisėks jį su-sėlpti.

Rengimo viršininkai yra: pirm-sėdis — P. Lašaukas, kasierius — V. Želvis, sekretorius — V. Dreiginas, maršalka — J. Mandra-vickis. V. Dreiginas.

IS

kose, turi tiesą gyventi Maskvoje ir kitose Maskvijos miestuose. Policija gi mėgino iš Maskvos išvyti 30 žydų aptiekorių.

Kubos parlamentas priėmė su-
mą leisti netoli Havanos vie-
nai kompanijai įrengti lošimo na-
mus.

Kaukazo viršininkas, drauge
su jenerolu Varioškinu tapo teis-
man atiduoti, kadangi neįstengia
išgauti per daug ten prisiveisu-
sių plėšikų.

Prancūziškose valdybose va-
karinės Afrikos, kariumenės dalis
turėjo smarkų mūšį su pasikelu-
siais arabais. Arabų užmušta 150,
prancūzų užmušta 9, o sužeista 20.

Brazilijoj pasikėlė gyventojai
Acre kratorijos ir nori pasiliuo-
suoti nuo Brazilijos. Minėta kri-
tatoria užima plotą 74000 kvadrati-
nių mylių ir turi 70000 gyventojų.

Curacco pakrantėse pasken-
do Holandijos laivas "Van Herdt".
Prigėrę jo kapitonas ir jūrininkai
ir pasazieriai; išsigelbėjo tik 4
jūrininkai ir vienas pasazierius.

Nuo smarkių audrų su debesų
praplysimais 15 d. berželio dau-
gely vietų Europoj teiggi Mažo-
jojo Azijos užimė tvanai. Tva-
nai apėmė visą vidurinę Europą,
teiggi Europinę Turkiją. Aho
klonyj užtvėnė vandens nūnėse
čielus kaimus su jų gyventojais.
Nūnėse gelžkelių lokomotyvus ir
vagonus. Daugelis žmonių pasi-
slėpė į medžius, bet ir tie pražuvo,
nes vanduo apėmė ir medžių vir-
šūnes, arba juos išrovė. Užtvėnė
vandens užkrito į miestą sugrūžimo
kelia žmonėms buvusius pris-
turėti perstatymui Christaus kan-
čių ant šalies Oberamerin; tarp jų
galuose tvanų sulaukėjų yra ir
daug amerikūnų. Vandens Ba-
geno ežero išsiliejo per krantus
ir užliejo miškus ir kaimus prie
kranto esančius.

Serbijoj teiggi dideli tvanai.
Upė Morava išsiliejo per krantus.
Miestai Čuprija, Jagadina ir Svet-
leina vandens apsemti. Prigėrė
35 įpatos.

Belgijoj visos žemės vietos
vandens apsemtos. Gelžkelių til-
taai sugriauti arba nūnėsti. Tva-
nai yra Šveicarijoj, teiggi Austri-
joj.

Mažojojo Azijos, Erzesumo pro-
vincijoj tvanai daug nelaimių ir
nuostolių pridirbo. Pusė miesto
Halsankate užtvėnė vandens
išgriauta; šimtai žmonių prigėrė.

Maskoliškasis caras su savo
šeimyna, bijodamas namieje savo
ukėšų, iškeliavo su savo šeimyna
ant laivo "Standard" pasivažinėti
ant Baltiško jūrių. Caras mano
atkakli Rigon, kur maskoliai ren-
gia 200 metų sukaktuves nuo pri-
jungimo Lenkijos prie Maskoli-
jos, iš ko, žinoma, latviai neturi
pamato džiaugtiesi.

Mieste Sarajevo, važiuojant
iš teismo triobos kariškam Rosijos
gubernatoriui, jenerolui de Vases,
koksi vyriškiš paleido į jį 5 su-
vius bet nei venas nepataikė. Už-
puolikas paskui patį persišovė.

Paryžiaus teismas išteisino
maskoliškąjį revoliucionierių Vil-
kovą kūrį paleido kelis šuvis į
Maskvos politiską policijos per-
dėtinį Kotleną. Teisme buvo aiški-
namos priemonės kokių maskoli-
kas randas griebsi kovoj su revo-
lucionieriais.

Ant šiaurinių jurių vokiška:
laivas "Vinnen" susimušė su an-
glišku garlaiviu "Skerryvere".
Paskutinis paskendo. Prie to pri-
gėrė jo jūrininkai.

Lenkijoj, ant gelžkelio sto-
ties Gradzisk, netoli Var-
šavos, kasžin kas metė
nas žandaras užmuštas ant vietos.
keturi mirtinai užgauti, o jų vado-
vas sužeistas nepavojingai. Metė
bombą suimtas.

Mieste Radonij vieno poli-
cisto likosi nušautas pagarsėjęs
Lietuvoj laike uždraudimo lietu-
viškos spaudos žandarų pulkinin-
kas Voniackis. Nušovęs jį poli-
cistas pats teiggi nusišovė.

(Tęsia ant penkto pusl.)

Tikejimų Istorijos Rankvedis

Su paveikslais

Parašė, bendradarbiaujant kitiems mokslininkams,

P. D. Chantepie de la Saussaye,

Teologijos profesor. Amsterdame,

Vertė J. Laukis

daugis siekia toliau kaip 6ta metasimty pr. Chr. ir tik pra-
dedant nuo 4to metasimcio, rašiška medžiaga tampa ap-
stėsnė. Greta su pinigais suliginamai tankiai atsitinka
pašvestiniai parašai, išreikšti trumpoj, stereotinėj for-
mą; didžiausią svarbą juose turi dievybių vardai. Turimi
dievų paveikslai teiggi priklauso vėlesniam laikui ir tankiau
neabejotinai pažymėti graikiškos ietekmės. Tuomi labiau
užsipelni atidžią neskaitlingos žinios apie finikų tikėjimą,
kurios randama Tel-Amarniškuose raštuose: dievų vardai
ir įvairių ypaty vardai, esanti finikinio vietininko laiškuose
pas Egipto karalių. Jei šitie nurodymai nėra mums nieku
nauju, tai jie bent patvirtina tą, kas yra žinoma ir prie-
giam priklauso daug senesniam laikui. Iš svetimų žinių
svarbiausiomis yra biblijinės, kartais savo vertybe stovin-
čios augščiau vietinių. Toli žemiau jų stovi neistikimi
graikiški ir romiški raštininkų nurodymai. Kas atsieina
teip vadinamų sanchoniatoniskų Filono iš Byblosio trupa-
lų, ar jie sudėti iš dalies pasiremiant senovės versmėmis, ar
yra vaisiumi paties Filono vaizdumo, tai vis jie neturi jo-
kios vertės gyildant semitiskąs tikėjimiskias finikų pa-
žiūras. Kadangi autoriaus tikslu yra parodyti graikų tikė-
jimo paeigą nuo finikiškojo, tai jo veikale negalima atskirti
teisybės nuo sumanyto ir perkeisto. Euhemeriskioji linkmė
atima jo mytologiškiems pasakojimams visokią vertę. Apie
pedantiskias ir teiggi perimtas graikiškos ietekmės kosmo-
gonijas, apie kurias Damascius šneka kaip apie finikiškas,
reikia paminėti tik greta su priklausančiomis Filonui.

Nežiurint į egiptiškias, habilioniskias ir graikiškas kul-
tūrų veikmę ir teiggi į prigimtą vaizbiškai tautai siekiamą
periminti žinias nuo svetimų tautų bei jo sugėbimų sve-
timose užlyse prisitaikyti prie vietinės tvarkos, finikų tikė-
jimas užsilio gryniesniam pavidale, negu syrų tikėjimas.
Nors finikai, teip kaip ir syrai, neturėjo tautiškos vienybės,
bet visgi, prieš svetimą įtekmę valiojo atsilaukti nuo pat
pradžios istoriskiojo periodo ir iki pirmaprados tikėjimo
formos puolimo laikui. Tokiu būdu, nors finikai ir nepa-
stėkė augsto tikėjimiskio išsivystymo laipsnio, bet jie ge-
riau bent išlaikė pirmaprados pradžias ir likosi jiems iš-
tikimais. Geriausiu preparadymu to gali būti naujokijų ir
su metropolija jų prietikių istorija. Finikiškasis gamtos tikė-
jimas arti giminiuojasi su syrų ir chananiečių tikėjimais.
Pasiekusieji mus liudijimai apie finikų tikėjimą verčia ma-
nyti, kad finikiškosios gentės, pirma persikėlimo pamarėn
ir iki galutinio jų išsiskyrstymo į politiskai skirtas bendrijas,
turėjo abelus tikėjimiskius suopocius. Vienok reikia ma-
nyti, kad ir ankščias atskiros gentės turėjo savo nuosavus
gentinius dievus, arba gal vietinės pamarinių finikiškų gar-
dų sąlygos turėjo didelę įtekmę į vietinių kultų atidalinimą.
Išsiskyrstymas į smulkias, atsidalinusias viena nuo kitos
bendrjias juo labiau sustiprino jau buvusių politiejybę ir
padaugino dievų skaičių.

Nors jausmiškai gamtiskias Finikijos gyventojų tikė-
jimas ir aiškina viršutinėmis jos vietos ir derlingo kli-
mato sąlygomis, kur Livanas, anot vieno arabų dainiaus
žodžių, ant galvos nešioja žiemą, ant pečių — pavasarį ir
viduriuose rudenį, bet jame nėra žymės to, kad finiko antra
tėvyne buvo jūros. Augščiausia finikų dievybė visuomet
yra dangaus valdovas, kuris valdo visas gamtos galybes.
Viską pergali kurtus sanprotavimas apie nevidoningą ir
pražutingą šito dievo galybę ir baimis prigulmingumą jaus-
mas. Tas išsireiškia kaip pačios dievybės vardinimuose,
teip ir daugelyje tikrųjų daiktvardžių, susidėjusių iš dievų
vardų. Ženkinimas dievystės žodžiu el, daugskaitoje elim*)

*) Elim reiška dievybė abelai; įvairių vietų šventamųjų tarnau-
tojų užvadnime žodis "dievas", kuris čion neužginėjimai panaudotas
abelnauosto šito žodžio prasmėje, paprastai buvo perduodama daugskai-
ta "elim".

arba alonim, atsitinka retai. Užtai vardai — Ba al (retai
Adon) t. y. "Viešpats", prasmėje valdytojas (kaip, pav.,
išsireiškime, "baal chazzebach" — aukos valdovas, t. y. tas,
kuris duoda auką) ir vardas "Melek", t. y. karalius,
atsitinka labai tankiai. Kiekvienas gardas ir kiekvieną
gentę savotiškai garbino savąjį Baal'ą, ir kurį jie žiūrėjo,
kaipo į globėją ir apgynėją. Steigiant naujokiją didžiausia
rupesčia buvo paskirti vietą dievo garbinimui, metropolijos
globėjo ir užlaikyti vienvalius susiršimus su tėvyniskąja
šventyne. Tokiu būdu, Baal nėra kokia tam tikra dievybė,
garbinama visų genčių abelnai, tik vienokis vardas duos-
damas visiems jų augstiesiems dievams, kaipo valdovams.
Net tokiuose varduose, kaip Adonbaal — "Viešpats yra
Baal", baal nėra tikroju daiktvardžiu, tik sutrumpintu
užvadiniu, reiškiančiu tam tikro gardo Baalą, sulgy ko jis
urėtų būti papildytas atsakančiu tikroju daiktvardžiu. Tą
patį galima pasakyti apie dievo Melek vardą tikroju daikt-
vardžiuose ir vadinamus Biblijoje Baalus ir Molochus. Pa-
rašiai tam, kaip Adon stovi tankiai priekyje dievybės var-
lo, teip pat ir kiekvienas dievas gali būti pavadintas Baalu.
Fen, kur kokio nors Baalo kultas pasiekė ypatingą išsivy-
stymą, yra galimu, kad šitas sutrumpintas vardas be jokio
priešdėlio prie jo vardo tos vietos (gardo ar kalno), kurios
šitas Baal skaitytas viešpačiu, tapo abelnai vartojamu ir
galiaus, pavirto tikru daiktvardžiu, kaip tą sutinkame ir pas
biblijiskuosius raštininkus. Bet pas finikus niekuomet ne-
buvo kokios nors ypatingos finikiškos dievybės — Baalo,
stovinčio augščiau visų dievų. Kadangi pas visus fini-
kus buvo abelnas nuomoninavimas apie galingą dangaus val-
dytoją, siunčiantį laimę ir nelaimę, tai, suprantamas daly-
kas, kad visų Baalų buvo žymus vienodumas. Dievybė sa-
vo viešpatybės, t. y. savo garbinimo rybose, siunčia lietu
ir vaisingumą, duoda maistą žmonėms ir naminiams gyvu-
liams, laike audros ji naikina perkunu ir žaibais; ji siunčia
ligą, pavietrę ir mirtį. Greta su vyriška buvo garbinama
materiška dievybė, greta su Baal'u — Baalat — "šeiminin-
kė"; tai yra Astartė, abelna visiems semitams gamtos našu-
mo jėgos dievė, išreikiama kuojausmingiausiu pavi-
dale. Žinoma, atsakančiai Baalui, visokia Baalat pirma
visa ko naudojosi apybota vietinė svarba, ir jei jos garbi-
nimas pereiną jos valdymo rubežius, tai jau tas yra pirma-
pradinio suopociu išplėtimu. Bet svarbiausios kulto ypa-

tybės visur vienokios ir šitas kultas vienokiai buvo išplati-
nes tarp visų semitų. Kaip Baalui atsako Baalat, teip Me-
lekui atsako moteriška forma, Milkat — "karalė". Abi
dievybės, kaip vyriška, teip moteriška išreikiama gaivin-
gais simbolais, atminčiais, saviimi tai galinga našumo jė-
gą, tai naikinančią galybę; todėl jie parodoma kaipo bulius
ir karvę arba kaipo liutas ir plėšrusis paukštis.

Asmenų vardų prasmė pertikrina mus, jog ta pati pa-
žvalgy buvo ir į visą galinčią dievų galybę ir neaprybotą
jų garbintojų prigulmingumą. Dangelio vardų prasmė rei-
kia piliatį atsidavimą dievybei, kiti apima norą ir viltį ma-
loningos ir greitos pagalbos; mažą vardų kę neišreikiama ko-
kio nors atsinesimo prie dievybės. Sekanti pavyzdžiai gali
buti to išaiškinimu. Reikia patėmyti, kad aiškinant atsa-
kančių dievybių pobūdį nors ir labai atsargiai reikia nau-
dotis tikraisiais daiktvardžiais, bet neturint geresnės me-
džiagos, reikia jie priversti*). Dievai yra galingi, stiprūs,

*) Čion kiek galint nurodyta visų sudėtiniai vardai su šodniu Baal.
Dauguma šitų vardų dedama ir su kitais dieviškais vardais. Gramatiš-
kai laikant jų formą suurodo į tam tikrą jų pasidarymo būdą, bet su
vardu paplitimu, jų prasmė suabėlavo.

dangiškieji valdovai ir viešpačiai. (Adonbaal, Baaladon —
"viešpats yra Baal", Baalram — "Baal galingas", Addibaal —
"Baal stiprus"; Urumilki — "Melek yra šviesa"). Jie
duoda gyvastį ir ją saugoja. (Jechavmelek — "Melek du-
da gyvastį"; Jatonaal, Mattanaal — "Baal dovanojo
Baalą dovana"; Baalsamar ir Samarbaal reiška "Baal ap-
saugoja"; jie siunčia visokią laimę, išganyką, pagalbą
reikale ir pavojuje (Baalgama ir Jazanel — "Baal, dievas
(El) klauso"; Esmunsillech — "Esmun aplaimina"; Pu-
dibaal — "mano išganytojas yra Baal"; Baalsillech —
"Baal išgelbsti"; Baalchilles — "Baal išgano"); pas die-
vus saukiama pagelbos ir mielasirdybės ir jie duoda išver-
mę ir stiprybę (Berebbaal — "Baal laimina"; Chahanbaal —
"Baal maloningas"; Naamemilkat — "Milkat malonin-
ga"; Baalazar — "Baal gelbėja"; ir Azrubaal — "Baal
pagelba"; Azibaal — "Baal yra galybė"; Elpaal — "dievas
(El) visa tveria"; Baaljachon — "Baal prielankus"; Baala-
mas — "Baal susistiprina" ir Elaman — "dievas (El)
tvirtina"; Baalziel — "Baal iškelia"). Vardas Ocholibaal
("mano šėtra yra Baal") aiškiai ir nuosirdžiai išreikiama
sanprotavimą apie dievybės globėjimą. Dievai išduoda nu-
sprendimą suvy gyvasties, jie rodo žmogui kelią ir apdov-
noja jį už jo nuopelnus (Esmunjaad — "Esmun paskiria";
Esmunarach — "Esmun pakreipia"; Baalsilem — "Baal
apdovanoja"). Jie yra skaitomi teiggi teisingo teismo už-
laikytojais. (Baalsafat ir Baalsipot — "Baal teisia").
Idomus vardas Baalmalakh, kuris reiška: Baal yra pa-
siuntynis (?). Vergiskias atsidavimas yra geriausias bu-
das įgyti dievybės malonę; yra nesuskaitoma daugybė var-
dų, kuriuose žmogus paženkinamas kaipo abd (tarnas) ir
amat (tarnė) dievų; o kad išreikšti dar labiau nužemintą
dievo garbintojo padėjimą, tai jis vadinama jojo kelbį (su-
nim). Rečiau atsitinka žodžiai sudėti su pagelba žodžio
ger, kuris reiška "klientas, globėjamas". Kas atsieina var-
dų, kurie išreikšti liuosnį atsinesimą prie dievo, tai jais
galėjo naudotis tik augstiesnių luomų žmonės iš karališkos
ir kunigiškos kilmės, štai kaikurie tokių vardų: Abibaal —
"mano tėvas Baal"; Achibaal — "Baal mano brolis";
Achomelek — "Meleko sesuo"; Batbaal — "Baal duk-
tė". Tubaal reiška "su Baalu". Tankiai greta su "abd"
prieš dieviskus vardus pridėdama priedas "bod", kuris,
pirmiau buvo laikyta sutrupinimu pirmojo; gali būti, kad
šitas pridėjimas reiška: "amys". Hoffmann išverčia šito
žodžio prasmę sakiniu: "sulgy dievybės noro". Skaisnesnis
ir praklinesnis sanprotavimas apie dievo atsinesimą prie tar-
nautojo išreikiama gražiose varduose, Iddobaal ir Eni-
baal, "Baal mylėtinis ir "Baal akis".

43. FINIKIŠKOSIOS DIEVYBĖS IR JŲ KULTAI.

Kuone kiekvienas gardas turėjo savą Baalą-globėją
ir skaitė jį savo augščiausia dievybe; jau dėlto vieno Baalai
neperdaug skyrėsi vienas nuo kito. Kiekvieną Baalą atsky-
rė nuo kitų tuom, kad prie jo vardo pridėdavo to gardo
užvardį, kuriame jis garbinta. Jo galybės apsirėiskimas
paprastai rybojasi priklausančia jam sritimi, kurios drau-
gija padarė jo savastį; bet drauge su jo kulto besiplėtimu
ir jo veikloji jėga gali pereiti ir tolimesnės šalies ir naujai
įsteigtas šventynes. Teip pat ir vietinis kokio nors Baalo
kultas gali būti užlaikomas, toli už jo šalies rybų. Jeigu
norėta nurodyti į Baalą butį ir jo tveramąją galybę kokio
nors naujo kulto vietoj ar naujai garbinamame stabe, tai
jis vadinta S'em — "vardas". Simbolai iš gyvulių srities,
kaip bulius, ar liutas, kuriais asminama apvaisinamoji ga-
lybė ir naikinantis saulės karštis, buvo pažymėjimui tve-
riancios ir naikinančios Baalo galybės; visoki gi simbolai
iš augmeninės srities išreiskė tą jo galybę, kuri duoda gam-
tai gyvastį. Šventnamiai Baalo garbei kiek galint statyta
ant kalnų augštumų, kadangi jis buvo dangiškąją dievybę*).

*) Apte garbinimą Baalo, teip vadinamo "dangaus valdovo" (Baal-
zarem) yra žinios tik atnaujai daug vėlesnio laiko ir jis atsirado po
tekmės sušnešimų su graikais.

Terp įvairių Baalų greta su Tyriškuoju Baalu ypatingai
buvo garbinami sidoniškas Baal ir tariškas Baal. Vėlesnio
atsiradimo mytai nurodo į Baalą kaipo Byblosio ir Berito
įsteigtoją. Panašiai aukų nešimui Baalui ant Karnil kalno
buvo dar teiggi Peor kalno Baal ir Baal livaniškas. Kas
atsieina garbinimo Kartagenoje Baal-Gammono, tai neži-
nia, ar jis savo vardą gavo nuo vietinio kulto, ar nuo mi-
nimų pas Isają greta su asėrais "gammanim, t. y. saulinių
stulpų". Kaip ir kiti Baalai jis yra saulės dievas ir yra pa-
rodomas su spinduliais ir vaisiais aplinkui galvą; avinas, iš-
reikštas ant Baal-Gammono akmenų, turi tą pačią prasmę

Pav. 48. Aradiškasis Baal.

Pav. 49. Tyriškasis Baal.

ką ir bulius. Vardas Baal-Gammon vienval pasikeičia su
El-Gammon, teip lygiai kaip Baalberit — "Baal susiyveni-
jimo" teisėju knygoje pakeičiama vardu El-Berit. Viso-
kios ypatingos Baalų veiklumo ypatybės ženklina kitais
pridėtiniais žodžiais; teip antai yra Baal išgydantis, Baal-
marfe (slg. aram. Jarafel "El išgydo"). Sokių Baal, Baal-

markod, sayo varda, greičiausiai gavo nuo būkšniųjų so-
kių, būvusių jo kulte. Baalsafon, turbūt, reiška siaurinio
vėjo Baalą, kadangi Baalim skaitytas teiggi oro dievas.
Padėjimas, kurį pasiekė Tyras vėlesnėje gadynėje, suteikė
tai, kad iš visų Baalim ypatinai tankiai prisimena Milkat,
figuruojas parašuose kaipo Baal tyriškas; per tyriškiųjų nau-
jokių tarpininkę jo kultas plačiai išsiplatino. Milkat —
"gardo karalius" yra tikrai kitu, aprašomuoju tyriškojo
Baal'o užvardžiu, bet tai yra tikras tyriškos dievybės var-
das. Sutinkamai su Menandro nurodymu, Tyre jau Ilme
metasimty pr. Chr. buvo apvaikščiojama Heraklio pabu-
dimų šventė, (teip jis vadinta pas graikų raštininkus), t. y.
garbystimas Milkarte-kaipo pavasarinės saulės dievo. Bet
Milkartų ir Heraklių skaitlius pasidaugino ypatingai nuo
graikiškos įtekmės laiko.

Dieviškias vardas Melek randama tik sujungime su ki-
tais dieviškais vardais bei asmenų varduose ir jau amarniš-
kieji parašai mini apie palestiniskuosius Abimilki, Ilmilku
ir Milkili. Vienok yra galimu, kad "milku" šitose atsitiki-
muose reiška karalių, tuomi labiau, kad Melek išpradžių
pasirodo paprastu vardinimu, apie ką liudija vardas Milkart,
t. y. "gardo karalius". Kaip ten nebūt, neabejotina yra
tas, kad babilioniečiai Meleką skaitė sauline dievybe, kartą
jam pašventė senoviską sippariską saulės šventnamį. Melek
asmina saviimi naikinantį vasaros karštį. Jo garbei buvo
daroma nuožmūs aukojimai vaikų. Biblijoje su pasipikti-
nimu minimi apie jį, kaipo apie bausiausią stabą. Sulgy

Pav. 50. El, gardo Byblosio dievas.

byblosiskio Filono nurodymo El yra vardas augščiausios
byblosiskos dievybės, kurį vienok neturėjo nė šventnamio,
nė kulto, apie Byblosą Filonas galėjo žinoti gana gerai.
Parašais priparodyta butis syriškojo El dievo buvimo juo
labiau daro galimu pileidimą, jog visuose dieviškuose var-
duose, kurių sudėjimas įeina El, kalba čina ne apie abelną
"dievybės", suoprotį, tik apie tam tikrą dievą El.

Augščiau jau buvo minėta, kad Baalui atsako moteriš-
ka forma Baalat, Melekui—Milkat; abiejose dėstys yra tai
Astartės formos. Tai vis ta pati abelna semitams Istar-
Astartė-Atargatis, meilės našumo jėgos ir vaidinimo die-
vė, kurios garbinimas atsižymėjo istvirkimu. Hoffmann
l. c. tinkamai aiškina jos vardą prasmę "Išdidžioji". Fi-
nikijoje ji buvo garbinama įvairiai; kartais kaipo žiauri ka-
rės dievė, ypatingai gi, kaip Tyre, kaipo gašlios meilės die-
vė (slg. jos kultą sk. 44). Astartės paveikslai tankiausiai
parodo ją dieve motina; kaipo tokia ji buvo pašvestas ba-
landis. Jei Lucianas neklysta, manydamas, kad ji skaity-
ta mėnulio dievybe, kas pilnai sutinka su jos pobūdžiu, kaipo
gamtos našumo jėgos dievė, tai pilnaciū paveikslas tarp
karvės ragų ant pašvestų akmenų gali būti skaitomas šitos
dievės simbolu. Simboliskai ji yra parodoma karvės pa-
veiksle. Ant pinigų ji išreikšta stovinčia ant luoto, o
kaipo gardo dievė ji turi į sieną panašų galvos aprėdalą.
Garbinimas jos atsibudavo ant žalių kalvų ir šventuose go-
juose. Šventu jos simbolu esti Ašėrai, kuomi ir išsiaiškina
randami amarniškuose tekstuose vardai Abdasratum ir Ab-

Pav. 51. Paminklas su Astartės paveiklu.

darista. Garsiausių kultu buvo sidoniškos Astartės kultas
ir byblosiskos Baalatos. Finikiškuose parašuose ji vadi-
nama arba tiesiog Baalata, ar Byblosio Didžiąja (dieve).
Svarbu yra tas, kad ji jau labai ankstyvoje gadynėje buvo
garbinama augščiausia Byblosio dieve. To gardo vietininkas
amarniškuose laiškuose nekartą primena Byblosio gardo
Baalotą. Finikinės Astartės kultas iš Kupro salomis pe-
rėjo į Siciliją, ir Keturą ir susiliejo su Afroditės kultu.
Tiktai Kartagenoje Astartė stovi užpakalyje dievės Tent.
Nežiurint į didelę daugybę parašų šitai paskutinei pašvestų
jie paduoda mažai žinių sulgy pačios dievės*).

*) Hoffmann l. c. su dideliu tikslumu aiškina šitos dievės paeigą,
minima daugia kaip 3000-ose kartagėniškų parašų ir garbinimą beveik
išimtinai tik šitame gardo po vardu TNT, arba dar tankiau TNT Pnbeal,
kuris sulgy visos graikiško tikro vardo štarimo reikšmę šitai Thent ir
Polyblius išversta dainom ton Karbėdonion; Hoffmann šitai iš priemo-
niskų kunigų tvernia, kuris išėjo iš teologiskio nustatymo Astartės ir
Baalgammono galinių raiščių. Kas atsieina Pnbealo šventynė, nuo ku-
rios dievė galėjo apturėti savo vardą ir kuris atnėkė biblijiskam Pnbealui,
tai apie jį mes nieko nežinome. Tokiu būdu šita dievybė buvo ir
velkta šviesno su Baalu; Pnbealui turi jai tokią jau vertę, kaip iš kitos
pusės Sembaal. Greta su ja prisimena Baalgammon ir tik retame atsi-
tikime jo vardo nėra šale dievės vardo. Šita dievybė greičiausiai skaityta
mėnulio dievo, kadangi ant pašvestų jai paminklų yra pilnaciū paveikslas.

Angštame susiršime su Astartės kultu yra Adoniso
kultas. Žodis Adon-Viešpats išpradžių teip pat mažai buvo
tikruoju vardu, kaip Baal ir Melek. Jis labai tankiai prisai-
skatimuose stovi pirma kitų dieviškų vardų ir teiggi pirma
Tent dievės vardo. Senovės finikiškų žinių apie Adonisa
neturime nė iš pačios Finikijos, nė iš naujokių. Vienok

(Toliaus bus).

Label Collins.
PER AUKSO ANGA.
Vertė J. Laukis.

Išsiplėtojimas yra tik atradimu to, kas jau buvo. Yra ir chemija nemokslai yra tokia stabili ir netikėtina dabar, kaip paprastos nuovokos žmogui gyvasties mokslas. Bet gali būti ir privalo būti išminčius, kuris naujos žinijos augįj permano, kaip ankstybieji laboratorijos bandymų darytojai per mane dabar atsiekia žinijos taisyklę iš gamtos besivystančių žmogaus vartonei ir naudai.

II.

Be abejo, daug kas daugiau bandytų nusizudyti, ką dabar daugumas padaro, gyvenimo sunkenybės išvengimui, jei jie galėtų įsitikinti, kad tokiu būdu užmaršties yra pasiekama. Bet tas, kuris svarstosi pirmą nuodų paėmimo, prisidindamas, ar tik tas nebus buties atmainos ir gal dar aršesnis tužbos lyties įvykinimu, yra išmintingesnis žmogus už greitąsias sielas, kurios su pašėli metasi nežinomybėn, užsitikėdamos jos malonybę. Užmaršties vandenys yra visai kitokie kaip mirties vandenys ir žmonių veislė dėl mirties negali išnykti kolai gimybės dėsniis veikia. Žmogus grįžta fiziškai gyvaton, kaip girtuoklis grįžta prie vyno taurės — jis nežino kam, jeib tik dėlto, kad jis geidžia jausmo, gyvenimo padaromo, kaip girtuoklis geidžia jausmo, vyno padaromo. Tikrieji užmaršties vandenys guli toli anapus sužinybės ir pasiekiami tik pasiliaujant būti toje sužinybėje — pasiliaujant rodžius valią, kuri pripildo mus jausmais ir jautrybėmis.

Kodėl sutvaras žmogaus negrįžta atgal į tuos didžiuosius tylos iščius, iš kurių jis atėjęs, ir nepasiekia ramybės, kaip negimęs kūdikis pirmą gyvaton pastumio pasiekimo? Jis to ne daro, nes jis alksta smagumo ir skausmo, džiaugsmo ir liudnybės, pykčio ir meilės. Nelaimingas žmogus tvirtina, buk jis neturįs noro gyventi; ir bet jis savo gyvenimu parodo savo žodžius netikrais. Niekas negali paversti jį gyventi; laivinis vergas gali būti praraktintas prie jo irklų, bet jo gyvastis negali būti praraktinta prie jo kuno. Puikūs žmogaus kuno mechanizmas yra be vertės, kaip garvaris be ugnies, jei noras gyventi atsitraukia, tas noras, kurio mes laikomės griežtai ir be atlaidos ir kuris leidžia mums nuveikti darbus, kurie šep įvairių mus ir išgąsti, k. a. v. landimis kvapo intraukimas ir išleidimas. Tokius milžiniškus uždavinius kaip šitas, mes pildome be murmėjimo ir net su džiaugsmu, idant galėtume gyventi tarp nesuskaitomų pajautimų.

Negana to; mes dažniausiai pasitenkiname ejiimu, nežinodami reikalo ar tikslo. Kaip žmogus pirmą kartą šita būtyklę išvysta ir neaiškiai nuvokia veiklą su dideliu ir tolydiniu įsireizimu, nesuvaldomas kurlink į šitas įsireizimas veda, tasyk užgula jį devyniolikto metašimčio masties tužba. Jis paklysta, suminėta ir netenka vilties. Jis ima abejoti, atsispeikti, pavargsta ir stato, tarytum, neatsakomą klausimą, ar ištikro jam verta kvapas traukti dėl tokių nežinomų ir tarytum, nepažintinių išdavy. Bet ar šitos išdavy nepažintinos? Bent mažesnę klausimą pastaciūs, ar linkmės, kurion mūsų siekimas eina, negalima pažinti?

III.

Šitas paklausis, atsiradęs iš nuliudimo ir nuovargio, kurie mūsų nuomone yra būtina devyniolikto metašimčio dvasios dalimi, ištikro yra paklausa, statytini visose gadynėse. Jei mes galėtume vėl per istoriją eiti išmaningai, tai mes, be abejonės, atrastume, kad jis visuomet atėjo su valanda, kurioje civilizacijos žiedas pilnai atsivožė ir kurioje jo lapeliai tik menkai tėsilaikė drauge. Prigimtinis žmogaus dalis pasiekė tad savo čiukurą; jis rito akmenį augstyn prieš sunkenybės kalną tik kad išvysti jį besiriant atgal, čiukurą pasiekus, k. a. Aigipte; Romoje, Graikijoje. Kam šitas be vertės darbas? Ar tai ne tikras nuovargis ir liga matyti, kaip padarytas darbas visuomet išjo? Bet tas tik ir yra, ką žmogus istorijoje yra nuveikęs, ant kiek mūsų ribota pažintis tepasiekia. Yra vienas čiukuras, kurį jis bendromis spēkomis pasiekia, kur yra didelis ir šviesus visų jo priegimties, proto, sielos ir viedo dalių pražydis. Jausminės tobulybės čiukuras pasiekta ir pasakui, jo inkiba silpsta, jo jėga maža ir jis krinta atgal per nusiminimą ir rūpimą į barbarybę. Kodėl jis ant šito kalno viršūnės nestovi, nežiuri į kalnus anoj pusėj ir nesirįžta kopti į šitas didžiąsias augstybes? Dėlto, kad jis nenuvokia ir, toluoj matydamas didelį blizgų, savo nustebusius ir apjaktas akis nuleidžia ir eina išsėti į šešelinę savo žinomo kalno pakalnę. Bet tai čia, tai ten atsiranda vienas su užtenkama drąsa gerai šitam blizguliui prisiriūrėti ir kiek nors išvaizdos jame išskaiyti. Poetai ir filozofai, galvotojai ir mokytojai, — visi tie, kurie yra "vyresniaisiais žmonių broliais", — šita vaizda kartas nuo karto yra išvydę ir tuli jų apakimanciam blizguly pažino Aukso Angos išvaizdą.

Šita Anga leidžia mums įeiti į paties žmogaus priegimties šventyklą; į vietą, iš kurios jo gyvybės jėga teka ir kurioje jis yra gy-

venimo aukuro kunigu. Kad čia įeinama, pereinama per šita Angą, tai vienas dviejų priparodė. Platonas, Sėkspyras ir keli kiti perėjo ir kalbėjo į mus slėpinga kalba nuo artimos Angai pusės. Kaip stipriolis slenkstį peržengia, tai jis nekaltai daugiau į tuos, kuriuos palieka kitoj pusėj. Ir net žodžiai, kuriuos jis istaria, budamas išlauko pusės, yra paslapybės pilni, toki slėpingi ir gilūs, kad tik tie, kurie jų pėdomis eina, gali juose šviesą matyti.

IV.

Žmonių geismu yra atszinoti, kaip skausmą pakeitus smagumu, vadinas, suradus kaip reikia nuovoka sutaistyti, idant maloniausiu pajautimu būtų tas, kuris yra pritariamas. Ar tas gali būti atrasta su žmogaus masties pagalba, tai yra paklausa bent atsiūreėjimo vertas. Jei žmogaus protas randas atkreiptas į kokį nors dalyką su prideramu atsidėjimu, tai jis ankščiau ar vėliau įgyja sulyg juo šviesybę. Tam tikroji vienata, kurioje galutinė šviesybė apsieikičia, yra vadinama genijumi, išradėju, inkvėptiniu; bet ji yra tik didžiojo proto veiksmo vainiku, sutvertu nežinomų jo aplinkinių žmonių ir pasitaurusių nuo jos per ilgus tolybės protarpus. Be jų ji nebūtų turėjusi sau medžiagos. Net poetas reikalauja sau penai nesuskaitomų poetapalaikų. Jis yra savo laiko ir laikų pirmą jo poetiškosios jėgos branduoliu. Atskirtina nėra nei jokios rusies vienata nuo josios savijs.

Jei, todėl, vietoje ką bepriemus nežinomybės kaip nepažinomybės žmonės visi savo mintimis kreiptųsi linkui jos, tai šita Aukso Anga nebūtų taip nepermdaujamai uždaryta. Tik stiprios rankos tereikia ji atstumti. Narsa per ją įeiti yra narsa tyrinėti savo paties priegimties gilumą be baimės ir gėdos. Subteliskio žmogaus daly, esmenybėje, kvėpale, yra randama raktas šitos didžiosios Angos atrakinimui. O ją atidarius, kas randama?

Balsai kur-ne-kur ančių ilgoje tyloje kalba atsakyman šitam paklausiu. Perėjusieji paliko žodžius po savęs kaip palaikus kitiems iš savųjų. Tuose žodžiuose mes galime rasti ribotus numojimus į tai, kas anapus Angos įieskotina. Bet tik tie, kurie tuom keliu nori eiti, perskaity žodžiuose paslėptą reikšmę. Mokslininkai, ar greičiau scholastikai perskaito šventas įvairių tautų knygas, poeziją ir filozofiją, šviesiųjų protų paliktus ir jose visose atranda paprasčiausią materialybę. Vaizdumas, šlovinas gamtos legendas, arba perdedas psichiskąsias žmogaus galimybes išaiskina jiems visa, ką jie žmonijos Biblijose randa.

Kas yra randama šitų knygų žodžiuose, tas randama ir pas aleivieną iš mūsų; ir nėra galima atrasti raštijoje, ar kokių nors masties keliu to, ko nebūtų pas tyrinėjantį žmogų. Šitas, žinoma, yra veidžia būtimi, žinoma visiems tikriems tyrinėtojams. Bet tas reikia ypatingai atminti sulyg šito gilaus ir neaiškaus dalyko, kadangi žmonės taip lengvai tiki, jog nieko kitiems negali būti ten, kur jie patis randa tuštybę.

Vienas dalykas tuojau yra permaromas žmogui, kuris skaito; tie, kurie pirmą nuėjo, nerado Aukso Angos vedant užmarštin. Priešingai, jausmas randas tikru, tuojau slenkstį peržengus. Bet jis yra naujo laipsnio, laipsnio nežinomo mums šioj valandoj ir neinkainotino mums bent be šiojio-tokio numojimo į jo pobūdį. Šitas numojimas, be abejo, gali būti įgijamu aleivienam tyrinėtojui, kuris nori eiti per visą prieinamą mums raštiją. Kad mystiskosios knygų ir rankoraščių yra, bet pasiekia pasirengusios perskaityti pirmąjį kurio nors jų puslapį, tai yra įsitikrinimu visų, kurie dalyką tardė gerai. Nes turi gi būti nuolatinis ruožas perdėm: mes matome jį einant iš tirstos tamsumos į šviesumą ir išmintį; gi visai prigimta yra jam eiti prie įžvalginės žinybės ir inkvėpimo. Kairiuros menkus šitų didžiųjų žmogaus dovany trupalus mes turime; kur tad vėsybė, kurios jie turi būti dalimi? Paslėpta už subtiliskio, tarytum, nepermatomo dar kyro, slėpiančio ją nuo mūsų, kaip jo buvo slepiamas visas mokslas, visas menas, visos žmogaus jėgos iki žmogus neingavo drąsą ateina tik su įsitikiniu. Kaip tik žmogus intiki, jog jo geidžiamas dalykas yra, taip jis gauna jį kokia nebuk kaina. Šitame dalyke sunkenybė yra žmogaus netikybėje. Leidžianties į nežinomą žmogaus priegimties šalį atidarymui jos vartų ir ištyrimui jos šlovingų plotų reikia didelis minties ir domo prieplūdis turėti.

Kad tas yra verta stengimos nepaisant jokio pavojaus, tai visi turi pripažinti, kurie stotė liudną devyniolikto metašimčio paklausa. — Ar gyvenimas vertas gyventi? Tikrai to gana paskatinimui žmogaus prie naujos pastangos, — kad už civilizaciją, už pratinės dalis, už meno ir mechaninės tobulybės yra naujas, kitas kelias, pripažįstas gyvenimo tikrybes.

V.

Kaip galas, tarytum, buvo prieita, tikslas atsiekta ir žmogus neturi ką daugiau beveikti; kaip jis, tarytum, neturi pasirinkimo tarp valgyimo, gėrimo, gyvenimo smagumams, panašiai gyvuliams, ir dvejojybės, kuri yra mirtimi, — tasyk, ištikro, jei tik jis pažvelgs, Auk-

so Angą išvys, priešai save. Su gadynės daly savyje ir prideramai supanasinta taip, kad jis pats yra jos inkunyste, jis yra prisiruošęs prie didžiojo žingsnio, kuris pilnai yra galimas, bet taip nedaugeliė mėginamas net tų, kurie prie jo prirūpti. Jis taip retai yra bandomas iš dalies, dėl didelių sunkenybių, kurios jį gobia, bet labiau dėlto, jog žmogus nemato, kad tai yra tikroji linkmė, kurioje smagumas ir pasitenkinimas gaunama.

Yra tuli smagumai, kurie atsiliepia į kiekvieną žmogų, kiekvienas žino, kad viename, ar kitame jausmo sluosny jis randa savo didžiausį pagėrį. Todėl jis gyvenime tolydžio krypta prie to, kaip saulogrįžis gręžiasi į saulę, ar vandeninė lelija linksta prie vandens. Bet jis vis kovoja su baisia mintimi, kuri jį slepia iki pat sielai, — kad jis vis spės smagumą įgyti, kaip tuojau vėl jį nužudo ir jam vėl reikia jo įieskoti. Daugiau net kaip tas; jis jo niekuomet tikrai nepasiekia, nes jis pasikutinėj valandoj jam ištrūksta. Tas yra dėlto, kad jis bando pasiekti tą, kas yra nepaliečiama ir savo sielos jausmo alkį patenkinti viršutinių dalykų palietimu. Kaip gali tas, kas yra viršutiniu, patenkinti vidutinį žmogų, ar net patikti jam, — daiktui, kuris viešpatauja vidui ir neturi akių medžiagai, rankų daiktų palietimui, pajautimų permanymui to, kas yra išlauko jos indomųjų sienų?

Šita žavejanti siena, kuri ją apgobia, yra bekrasė, nes ji yra visur; ji yra randama visuose gyvuose daiktuose ir nei viena visatos dalis negali būti suprantama be jos, jei toji visata yra skaitoma kaip sankabi visybė. Šito dalyko nepripažinus nuo pat pradžių, be reikalo būtų svarstius gyvybės tikslas. Gyvybė, ištikro, būtų be prasmės, jei ji nebūtų visatina ir sankabi ir jei mes savo buvybę laikytume ne dalimi to, kas yra, tik savo pačių esybė.

Šitas yra viena svarbiausių daryklių žmogaus besivystymė, priepažintis, — gili ir pilna priepažintis visatinos vienumos ir sankabumos dėsnių. Skirtybė, kuri yra tarp vienu, pasaulių, įvairių visatos ir gyvybės prieigalių, proto ir kuno mēklinys, vadinamas erdve, yra žmogaus vaizdumo šmėkla. Kad šmėklos yra ir jos yra tik kankinimai, tai aleivienas vaikutis tą žino; mums tik jėgos reikia atskirti smėgū vaizdą, liečiančią vien mus pačius, nuo kasdieniojo gyvenimo vaizdijos, kuri teipgi liečia kitus. Šitas dėsniis teipgi tinka didesniams padėjimui. Tas ne liečia nieko kito, tik mus pačius, jei mes esame po netikros baimės sloga ar manome galį savystai veikti, kolai mūsų bendrals yra vien tie kurie padaro sapno dalį; bet jei mes norime kalbėti su tais, kurie bandė Aukso Angą ir ją atidare, tai labai reikalinga — ir net būtina — atskirti ir negabinti mūsų gyvenimo savo miego painių. Jei mes tą darome, tai mus palaiko sumišeliais ir mes atkrintame atgal į tamsybę, kur ne draugą randame, tik jauklą. Šitas jauklas sekė kiekvieną žmogaus pastangą užrašyti jo istorijoje; civilizacijai peržydėjus, žiedas nukrinta ir sunyksta ir ziema bei tamsa jį sunaikina. Kolai žmogus atsisako pažinti atskyrį tarp nakties išvyzdžių ir dienos lyčių, tai šitas butinai turi atskirti.

Bet jei žmogus turi drąsą pasipriešinti šitai atgaleiviskai linkmei, be pasitraukimo stovėti ant augstybės, kurią jis pasiekė, ir kelti koją, įieskant kito žingsnio, tai kodėl jis neturėtų rasti. Nėra nieko tokio, kas verstų manyti, jog takas tam tikroj vietoj pasibaigia, išskyrus tvirtinančią tą padavą, kurią žmonės priėmė ir inkalbėjo sau kaip savo nerangumo išeitinimą.

VI.

Nerangumas, ištikro, yra žmogui nelaimė. Kaip aitys kaimietis ir šalavalka cigonas skretinėja ir susineja vien dėl savo nerangumo, taip pasauležmogis pasitenkina jausminiais smagumais dėl tos pačios priežasties. Skaninių vynų gerkšnėjimas, smaguriųjų valgių ragavimas, puikių reginių ir balsų, kaip ir gražių moterų bei pasigėrėjimų aplinkybių mėginimas nedaugiau vėta apsviestam žmogui ir nedaugiau jo galutinio smagumo tikslui dera, kaip šurkščios tamsuolio linksmybės ir pasitenkinimai apsviestam žmogui. Galutinio taško negali būti, nes gyvenimas aleivienoj lyty yra bėgalinė smulkiųjų laipsnybių eilė; žmogus gi, kuris pasirenka stovėti ant savo pasiektų apsvietos laipsnio, tvirtindamas, buk jis negalys toliau eiti, tiesiog teisinga savo nerangumą. Žinoma, galima pripažinti teisybę tam, jog cigonas yra patenkintas savo skretenomomis ir neturi ir, budamas patenkintu, yra tokiu pat dideliu žmogum, kaip ir didžiausias šviesuolis. Bet jis pasitenkina, kolai jis buvo nežinomybėje; kaip tik šviesa jo tamsų protą apšviečia, tai ir visas žmogus atsikreipia jos linkui. Tas pats yra su augštesne palaipa, tik sunkenybė perimti protą, įieisti į jį šviesą yra net didesnė. Aitys kaimietis mėgsta degtinę ir jei jis tik gali ją gauti, jis nieko nepaiso apie didžiuosius doros ir tikėjimo prisakus, kurie yra duoti žmonijai valdyti ir žmonės skatinėti prie blaivo gyvenimo. Apsviestasis rajunas paiso tik apie gardumnybę ir taip lygiai, kaip ir pats žemiausias kaimietis, nemato, jog ten kas gali būti anapus tų smagumų. Panašiai tamsuoliui jis yra klaidinamas mirazo, apguliojo jo siela, ir jam rodos, kad sykį apturėjus patinkamą jam

jausminį smagumą, begalinį jo atkartojimui jis prieis prie pilno pasitenkinimo, kuomet tą bedarydamas jis pasiekia proto sumisimą. Vynas užnuodija jo sielą ir nepalieka jam kitokių minčių, kaip tik jausminio noro mintis ir jis buva tame pačiame apgalėtiname padėjime, ką ir žmogus nuo troškulio mirštas. Ką gero pasiekė girtuoklis savo beprotyste? Nieko; skausmas antgalo prarijo visą smagumą ir mirtis ateina jo kančias užbaigti. Žmogus atkenčia galutinę bausmę už savo atkaklų nežinojimą gamtos dėsnių, taip lygiai neatmainomo, kaip pati svarybė, — dėsnių, kuris užgina žmogui stovėti ant vietos. Du kartu negalima tos pačios smagumo taurės ragauti; antru kartą turi joje būti; ar nuodu lasas, arba gyvybės gėralo.

Ta pati išroda tinka proto smagumams; kuno patis dėsniis veikia. Mes matome žmones sulyg proto esant savo gadynės žiedais; jie prasineša pirmą savo bendrabrolių ir iškyla augščiauj jų, bet antgalo, užėina ant nelaimingos minyklos, kur jie pasiduoda tuščiam sielos nerangumui ir pradeda save apgaudinti atkartomis suraminimu. Paskui ateina tuštybė ir gyvybės stoka, — tas nelaimingas ir apgavingas stovis, į kurį dideli žmonės labai įeina vos pusiaumėjį praleidę. Jaunybės karstis, jauno proto jėga pergalį vidutinį nerangumą ir žmogų priverčia kopti į minties augstybės ir savo dvasios plaučiais kvėpuoti kalnų orą. Bet čia kuno įrimas prasideda; kuno smėgūnų mašinija nužudo savo galingą veiksmą ir savo įkilą pradeda atleisti tik dėlto, jog kuno jaunybė perėjo. Dabar žmogų apnyksta lenktynės pagunda, kuri visuomet stovi ant gyvenimo lipynės, laukdama tų, kurie ją pasiekia, ir nuo tos valandos visa sužinybė apsisiaucia vangumu ir žmogus išsigąsta, kad jo gyvenimas žudo savo zadėsius jam. Jis metasi atgal prie savo pririties pagrindo ir ten randa smagumą, pasiekęs gerai žinomą, pajautimo, ar sujudimo giją. Ir didelė daugybė, šita pasiekę, apstojia, bijo paliesi nežinomą ir pasikakina tolydiniu lytėjimu tos gijos, kuri veikiausiai atsiliepia. Šiteipos jie gauna užtikrinimą, jog gyvybė vis dar tebėra juose. Bet galų gale jų likimas buva tas pats, kas ir rajuno ar girtuoklio. Užsidedimo spēka maža kasdien tie kaip mašinija, kuri jaučia savo gyvybės nuostolius ir žmogus seną užsidedimą ir karstį bando atgaivinti, smarčiau užgaudamas stygą, glamonėdamas dalyką, kurį jam leidžia jausti, begerdamas nuodu taurę iki dugnui. Ir čia jis pražuvęs; pasėlimas apnyksta jo sielą taip kaip girtuoklio kuną. Gyvenimas neturi jam daugiau reikšmės ir jis strimagalvia ritasi į proto sumisimo bedugnę. Menkesnėji žmogysta, šita didžiąją paklaudą padariusi, alsina kitų sielas nuobodumu ištrintos minties skambiniu, beperstoginiu glamonėjimu minyklos jos laikomos galutinio tikslo. Debesys, kuris ją apšviečia, yra taip pražūtingas, kaip ir pati mirtis ir žmonės, kurie kadaitei sėdėjo pas jos kojas, užsikreipia nuliadę ir jos didybės panūnėjimui turi žiūrėti į jos pirmesnius žodžius.

VII.

Kokia yra gyduolė nuo šitos nelemtybės ir pastangos nykimo? Ar yra kokia? Tikrai gyvenimas turi savyje logiką ir dėsni, kuris buvį padaro galimu, kitaip betvarkė ir šėlis būtų vieninteliu pasiekiamu stoviu.

Kuomet žmogus geria savo pirmą smagumo taurę, jo siela prisipildo neįpasakomu džiaugsmu, atėjusiu su pirmutine, nauja pajauta. Nuodų lošas, kurį jis įpila į antrą taurę, ir kuris, jam tolydžio tą paklaudą atkartojant, pasidvigubina ir pasitrigubina, kol antgalo visa taurė lieka nuodais, — tai nežinoliškas atkartojimo ir didinimo noras; tas sulyg tolygybės aiškiai reiskia mirtį. Kudikis tampa vyru; jis negali savo kudikystės palaikyti ir atkartoti bei didinti kudikystės smagumus, neužpokėjus neišvengiamos kainos ir nelikus paiku. Augalas leidžia savo šaknis žemiau ir skleidžia žalius lapus; paskui jis žydi ir veda vaisius. Tas augalas, kuris tik šaknis ir lapus gamina, griežtai apsisotodamas ant plėtojimo savęs, yra sodininko palaikomas nevertu daiktu, tinkamu išmesti.

Žmogus, kuris pasirenka pastangos kelią ir atsisako nuo nerangumo snaudulio jo sielos bukinimui, savo smagumuose atranda naują ir kiltesnį džiaugsmą su kiekvienu jį paragavimu — ką tokį grakštų ir nutolusių, juos atitolinantį daugiau nuo stovio, kuriam viena jaustis yra visa kuo; šita graikščioji esmenybė yra tuojų gyvybės gėralu, kuris žmogų padaro nemirštanu. Tas, kuris jį ragauja ir kuris hegeria, jei jo nėra taurėje, išvysta gyvenimą augant ir pasaulį einant dyn po savo godžių akių. Jis išvysta sielą savo mylimoj motery ir aistra tampa ramybė; jis mato savo minty augštesnes dvasiškos teisybės ypatybes, kuri yra anapus proto mašinijos veiksmės, ir čia, vietoje žengti ant protiškių minyklos, jis atsistoja ant plačių pažvalgos erelio strėnų ir skrieja plačion pažangėn, kur didieji poetai savo įžvalgą randą; jis mato savo paties pajautimo, smagumo galybę šviežiame ore, saulės šviesoj, maiste ir vyne, judėjime ir stovėjime subtebiško žmogaus galimybes, dalyką, kuris nei su kunu, nei su smėginimis nenumiršta. Dailės, muzikos;

(Toliaus bus).

(Tada nuo ketvirtos pusl.)
Kaip paduoda paskutiniai telegramai, Vengrijoj užtvinusiuose vandenyse prigėrė su viršum tukstantis žmonių. Nuostolius laukuose tvany padarytus skaito milijonus kronų. Viename tik Konstandtj apskr. iš vandens išgriebė 300 prigėrusių. Moldavos klonyj prigėrė 100; Temesvaro apskrityj prigėrė 150 žmonių.

Siberijoj žiemos laike pieną pardavinėjo lazdose mastais, nes jis buvo sausas; vasaros laike kaip visur.

Prusuose, provincijoj Siberijoj siautė audra ir puolė dideli ledai. Mieste Schvednitz 10 ypatų tapo sunkiai ledų sužeistų, o perkunas išmūšė tūlą žmonių skaitlių.

Spaliu mėnesij šiu metų apvaikščios Berlyno universitetas savo sukaitynes labai iškilmingai. Dalyvauti iškilmėse užkviestos ne tik augstesnių mokslo įstaigos Voketijoj, bet ir užsienij.

Pagal valdžios skaitlines Rusijoj (draug su Finlandiją) iki 1909 m. buvo 160 milijonų, 95 tukst. ir 200 gyventojų. Taigi nuo 1897 priaugo 33.199.000 žmonių (22,2%). Iš visų gyventojų 86% procentai yra žemdirbiai.

Edinburge, Skotijoj, 15 d. birželio įvyko tarptautinė krikščioniškųjų misijonierių konferencija. Perskaitytame komisijos raporte pastebima, kad valanda smarkiai griežties krikščioniams darbo jau atėjo. Gėda, esą, kad bažnyčia iki šiol snaudė. Reikia įkurti tarptautinę misijonierių komisiją. Geriausi dirva krikščionys bei regima Chinese, o taipgi Indijoj, Persijoj ir Turkijoj.

Berlyne, Voketijoj, 16 birželio perkunija užnušė 6 žmones ir nutrenkė 97. Trenkė į pulką žmonių vaziausių ekskursijoj.

Prancuzijoj smulkius pinigus — 25 centimų, 10 centimų ir 5 centimų — pradėjo daryti iš aliuminijum.

Ispanijos randas pranešė popieziui, jog jeigu jis ne atsiims atgal savo protesto prieš paskutinį karaliaus dekretą, Ispanija pertrauks su juom tarybas ir panaikys seną sutarimą. Tasyk prasidės kovą rando su dvasiškija. Tuom tarpu popiezius protestas sukurstė tik žmones. Valencijoj kunigijose priešai pekėle riaušes. Jie įsiveržė į katalikų klubą ir sudaužė visus mebelius. Kur proga pasitalko, katalikai teipgi užpuola ant savo priešų.

Svetimtaučiai profesorai Činijos sostipilto universiteto ketina atsisakyti dėl ne švaraus užlaikymo universiteto ruimų.

Prancuzijoj, netoli Villepreux, susimusė du gelkelio traukiniai. Prie to 19 ypatų tapo užnušę.

Londone susitvėrė specializė draugovė, kurios miseris yra — suiaisti paskendusius prie pietinės Afrikos užbaigos laivus ir iš jų išgriebti visokias brangenybes. Pietinės Afrikos užbaigos prieš iškasimą Suezio kanalo paskendo su viršum 7000 laivų, atkasta gi tik 137. Ant vieno paskendusio, o nesurasto laivo yra 720 smūtų aukso, 1400 sidabro, 4 skrynios brangiakmenėlių. Brangus daiktai ant to vieno buvo verti 4 milijonus dolarių.

Maža Montenegro kunigaikštystė, ant Balkanų pussalio, pamėnijmū 50 metinių sukaityvių viešpatavimo dabartinio jos kunigaikščio Nikitos, rengiasi pasigaryti karalyste. Bet Montenegro neturi pilnai nei pusės milijono gyventojų. Kunigaikštis Nikitos jau kreipėsi į leitas Europos viešpatystes prašydamas savo miriamu pritarimo ir kaip mano, pritarimą gaus, nes vardas valdono juk ne daug sveria.

